

Arrest

nr. 53 348 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS, loco advocaat S. BUYSSE, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Venedo.

U verklaarde dat u problemen had met kadyrovtsi.

U gaf aan dat u op 10 mei 2008 omwille van stukken aan uw auto naar een autogarage ging. U werd toen u de garage verliet tegengehouden door kadyrovtsi en meegenomen. U werd ondervraagd over uw broer die zich had aangesloten bij de rebellen. U moest documenten ondertekenen en de volgende dag werd u vrijgelaten. U vertrok samen met uw echtgenote naar Grozny en u werd thuis gedurende twee weken verzorgd aan de verwondingen die u had. U vreesde de kadyrovtsi en u besloot onder te duiken bij vrienden. Op 26 augustus 2008 kwamen kadyrovtsi naar jullie woning in Grozny en ze vielen uw echtgenote lastig. Er werd geëist dat u en uw broer zich zouden gaan aanmelden. Uw echtgenote werd

ernstig mishandeld en ze werd door haar vriendin opgehaald en naar een leegstaand appartement gebracht. De broer van uw echtgenote bracht haar naar het ziekenhuis in Dagestan waar ze verzorgd werd. Op 1 november 2008 ging uw echtgenote naar jullie woning in Grozny om kleding te halen. Opnieuw werd uw echtgenote lastig gevallen en ernstig mishandeld. Dit deed jullie besluiten om Tsjetsjenië te verlaten. Jullie verlieten Grozny op 4 november 2008 en reisden via Oekraïne, Wit Rusland naar Polen.

In Polen vroegen jullie asiel aan op 29 november 2008 en jullie verbleven in een opvangcentrum. Op 25 december 2008 kwamen twee mannen jullie kamer binnen in het opvangcentrum en dwongen jullie om jullie interne paspoorten af te geven.

Jullie verlieten Polen op 4 januari 2009 en kwamen in België toe de volgende dag waar jullie asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, kopies van uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van de kinderen, het werkboekje van uw echtgenote, Pools bewijs dat de reis paspoorten in Polen zijn, het verhaal van uw echtgenote en de vertaling ervan, twee psychologische attesten (dd 12 februari 2009 en 20 oktober 2009) en vertaling (25 november 2009) en een medisch attest van 17 mei 2010.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Yusup MANAEV, luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas omwille van tegenstrijdigheden tussen uw onderlinge verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas (zijnde een arrestatie door de kadyrovtsi in mei 2008).

Zo blijkt uit uw eerste verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u gedurende enkele dagen niet in Grozny maar in het dorp Vedeno verbleef met uw gezin, omwille van de feestdagen. U noemde de specifieke data, met name 8, 9, 10 mei. U gaf aan dat u op 11 mei 2008 normaal al in de stad Grozny had moeten zijn maar dat uw wagen stuk was en dat u niet aan uw werk ging maar naar een garage.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 11 mei door kadyrovtsi werd tegengehouden en in een verlaten huis werd geslagen (CGVS man 19/11/2009 p. 10).

Tijdens de twee volgende interviews voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter telkens dat u reeds op 10 mei 2008 door kadyrovtsi werd tegengehouden (CGVS man 05/01/2010 p. 5; CGVS man 21/05/2010 p. 5).

U verklaarde tevens uitdrukkelijk dat u slechts vanaf 9 mei 2008 in Vedeno verbleef, dat u de tiende werd meegenomen en de elfde naar Grozny vertrok (CGVS man 05/01/2010, p. 5).

Tijdens het laatste interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de tegenstrijdigheid in uw verklaringen.

Hierop heeft u verklaard dat u zoiets niet heeft gezegd (dat u op 11 mei werd meegenomen terwijl u toen al in Grozny werd verwacht). U verklaarde niet te weten hoe het komt dat er ‘elfde’ staat (CGVS man 21/05/2010, p. 8).

Deze verklaring is echter geen afdoende uitleg, omdat de tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan. De tegenstrijdigheid betreft bovendien niet louter een verschil in datum, maar ook een verschil in periode dat u in Vedeno zou hebben verbleven. Bijgevolg ondermijnt deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie door de kadyrovtsi.

Ook betreffende de omstandigheden waarin u werd vrijgelaten (u moest documenten ondertekenen) zijn uw verklaringen niet consistent.

U verklaarde tijdens het gehoor van 19 november 2009 voor het Commissariaat-generaal dat u uit de kelder werd gehaald en dat u een paar handtekeningen op documenten moest zetten, waarna u in een UAZ werd geplaatst en naar huis werd gebracht (CGVS man 19/11/2009 p 11). Uit deze verklaringen kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat u nog terug in de kelder werd gegooid na ondertekening van de documenten.

Tijdens het gehoor van 5 januari 2010 gaf u nochtans aan dat u documenten diende te ondertekenen tijdens uw verblijf. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u uit de kelder werd gehaald, geslagen werd, dat u de documenten moest ondertekenen en dat u nadien opnieuw in de kelder werd gegooid. U verklaarde dat u 'na de kelder in de wagen werd gegooid', die u naar huis bracht (CGVS man 5/01/2010 p 7). U beaamde dat u na ondertekening van de documenten terug in de kelder werd gegooid, er weer werd uitgehaald en pas dan naar huis werd gebracht (CGVS man 21/05/2010, p. 11).

Toen u werd gewezen op uw verschillende versies antwoordde u dat u het zich niet meer herinnert omdat uw toestand zo erg was dat u niet eens kon rechtstaan. U zou zelfs uw familienaam vergeten (CGVS man 5/01/2010 p 12).

Uw uitleg is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige verklaringen over de omstandigheden waarin u werd vrijgelaten.

Tenslotte moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over uw vrees voor vervolging niet in overeenstemming is te brengen met uw aanvraag voor een internationaal paspoort.

U verklaarde dat u internationale reispassen had aangevraagd – en gekregen - om naar België te reizen. U gaf aan dat de passen van u en uw echtgenote originele passen waren verkregen van de UDM in Grozny eind september 2008 en het internationaal paspoort van uw zoon rond 15 oktober 2008, weliswaar gaf u eveneens aan dat u voor de passen had betaald (CGVS man 19/11/2009 p. 7).

Het is weinig aannemelijk dat u een internationaal paspoort zou zijn uitgereikt terwijl u door de autoriteiten werd geïnterviewd en gezocht omwille van uw broer die rebel was.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB. Het is hoe dan ook niet logisch dat u onder eigen naam met uw eigen internationaal paspoort met een minibus (Verklaring DVZ 03/08/2009 vraag 3; terugname verzoek 16/01/2009 vraag 15) de Russische Federatie kon verlaten terwijl u volgens uw verklaringen door uw autoriteiten, door kadyrovtsi zou zijn gezocht. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Gezien deze tegenstrijdig, incoherente en onaannemelijke verklaringen, kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven en kan er evenmin besloten worden dat u uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de kopies van uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote, de geboorteaktes van de kinderen en het werkboekje van uw echtgenote, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. Het Poolse bewijs dat de reispassen in Polen zijn, geeft enkel aan dat uw reispaspoort zijn ingehouden aan de Poolse grens. Het verhaal van uw echtgenote en de vertaling ervan, is slechts een schriftelijke weergave van de verklaringen van uw echtgenote op haar verzoek. De twee psychologische attesten dd 12 februari 2009 en 20 oktober 2009 en vertaling (25 november 2009) geven aan dat uw echtgenote psychische problemen ondervindt en hiervoor in behandeling is bij een therapeute. Deze psychische problemen worden niet betwist, echter kan evenmin worden besloten dat het psychologische discours formeel kan bevestigen of ontkennen of het al dan niet zou gaan om de concrete feiten zoals u deze aangeeft tijdens uw relaas. Uit het psychologisch evaluatie onderzoek blijkt dat de cognitieve functies van uw echtgenote op een zeer

behoorlijk niveau functioneren en dat zij zeker voor feiten die de grond vormen van haar asielrelaas een precies antwoord kan geven. Uw echtgenote beschikt over ruim voldoende cognitieve functies om op een zelfstandig en functionele wijze haar asielrelaas te verdedigen (psy-verslag 27/01/2010 p. 2, 3). Het medisch attest van 17 mei 2010 geeft enkel aan dat uw echtgenote omwille van stress niet in staat is om te verschijnen op het gehoor van 21 mei 2010. Echter blijkt uit het psy-verslag zoals hierboven werd beschreven, dat uw echtgenote in staat is om op zelfstandige en functionele wijze haar asielrelaas te verdedigen.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Roza KIBIBIYEVA, luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Venedo.

U verklaarde dat uw man problemen had met kadyrovtsi.

Uw echtgenoot gaf aan dat hij op 10 mei 2008 omwille van stukken aan zijn auto naar een autogarage ging. Hij werd toen hij de garage verliet tegengehouden door kadyrovtsi en meegenomen. Uw echtgenoot werd ondervraagd over zijn broer die zich had aangesloten bij de rebellen. Hij moest documenten ondertekenen en de volgende dag werd hij vrijgelaten. U vertrok samen met u naar Grozny en uw echtgenoot werd thuis gedurende twee weken verzorgd aan de verwondingen die hij had. Uw echtgenoot vreesde de kadyrovtsi en hij besloot onder te duiken bij vrienden. Op 26 augustus 2008 kwamen kadyrovtsi naar jullie woning in Grozny en ze vielen u lastig. Er werd geëist dat uw echtgenoot en zijn broer zich zouden gaan aanmelden. U werd ernstig mishandeld en u werd door uw vriendin opgehaald en naar een leegstaand appartement gebracht. Uw broer bracht u naar het ziekenhuis in Dagestan waar u verzorgd werd. Op 1 november 2008 ging u naar jullie woning in Grozny om kleding op te halen. Opnieuw werd u lastig gevallen en ernstig mishandeld. Dit deed jullie besluiten om Tsjetsjenië te verlaten. Jullie verlieten Grozny op 4 november 2008 en reisden via Oekraïne, Wit Rusland naar Polen.

In Polen vroegen jullie asiel aan op 29 november 2008 en jullie verbleven in een opvangcentrum. Op 25 december 2008 kwamen twee mannen jullie kamer binnen in het opvangcentrum en dwongen jullie om jullie interne paspoorten af te geven.

Jullie verlieten Polen op 4 januari 2009 en kwamen in België toe de volgende dag waar jullie asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: het rijbewijs van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, kopies van uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenoot, de geboorteaktes van de kinderen, uw werkboekje, het Pools bewijs dat de reis paspoorten in Polen zijn, uw schriftelijk verhaal en de vertaling ervan, twee psychologische attesten (dd 12 februari 2009 en 20 oktober 2009) en vertaling (25 november 2009) en een medisch attest van 17 mei 2010.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Roza KIBIBIYEVA, luidt als volgt:

“Ik stel vast dat uw asielaanvraag bijna volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot Manaev Yusup (OV. 6.369.198) werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

U verklaarde dat u op 26 augustus 2008 en op 1 november 2008 in uw woning in Grozny bent lastig gevallen door kadyrovtsi en mishandeld. U gaf aan dat de kadyrovtsi opzoek waren naar uw echtgenoot en dat ze eisten dat uw echtgenoot en zijn broer zich moesten gaan aanmelden (CGVS vrouw 19/11/2009 p. 7, 8; 5/01/2010 p. 6, 7). U linkt deze incidenten aan het feit dat uw echtgenoot wordt gezocht omwille van zijn broer. Gezien echter geconcludeerd moet worden dat er omwille van tegenstrijdigheden, incoherentie en onaannemelijkheden geen geloof kan worden gehecht aan zijn vlucht motieven, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen dat u werd omwille van uw echtgenoot en zijn broer door kadyrovtsi werd mishandeld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de

situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het rijbewijs van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, de kopies van uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenoot, de geboorteaktes van de kinderen en uw werkboekje, bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden. Het Pools bewijs dat de reispasspoorten in Polen zijn, geeft enkel aan dat jullie reispasspoorten zijn ingehouden aan de Poolse grens. Uw schriftelijk verhaal en de vertaling ervan, is slechts een weergave van uw verklaringen. De twee psychologische attesten dd 12 februari 2009 en 20 oktober 2009 en vertaling (25 november 2009) geven aan u psychische problemen ondervindt en hiervoor in behandeling bent bij een therapeute. Deze psychische problemen worden niet betwist, echter kan evenmin worden besloten dat het psychologische discours formeel kan bevestigen of ontkennen of het al dan niet zou gaan om de concrete feiten zoals u deze aangeeft tijdens uw relaas. Uit het psychologisch evaluatie onderzoek blijkt echter dat uw cognitieve functies op een zeer behoorlijk niveau functioneren en dat u zeker voor feiten die de grond vormen van uw asielrelaas een precies antwoord kan geven. U beschikt over ruim voldoende cognitieve functies om op een zelfstandig en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen (psy-verslag 27/01/2010 p. 2, 3). Het medisch attest van 17 mei 2010 geeft enkel aan dat u omwille van stress niet in staat bent om te verschijnen op het gehoor van 21 mei 2010. Echter blijkt uit het psy-verslag zoals hierboven werd beschreven, dat uw instaat bent om op zelfstandige en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers vragen in hun verzoekschrift van 9 juli 2010 om hun zaak te laten behandelen door de algemene vergadering van de Raad. Ze laat gelden dat *“er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekers staven deze bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be en menen dat ze niet over een effectief rechtsmiddel beschikken in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoekers kan bijaldien niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 9 juli 2010 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ze roepen ook een manifeste beoordelingsfout in.

3.1.2. De Raad wijst er op dat krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden.

Verzoekers sommen in hun verzoekschrift echter en hele reeks rechtsregels op waarvan ze de schending aanvoeren en weiden uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoekers onvoldoende duidelijk en precies aangeven hoe de bestreden beslissingen de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk.

Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekers.

3.2.1. Verzoekers laten verder gelden dat ze niet enkel vanuit hun *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreken, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in hun land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Ze beweren dat de inhoud van het Cedoca-document correct is, doch dat deze door de commissaris-generaal evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd.

Verzoekers halen in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009 *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”* waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijzen verzoekers naar de woorden van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

3.2.2. Verzoekers stellen dat ze, wat betreft de arrestatie door de Kadyrovtsi in mei 2008, altijd verklaard hebben dat ze naar Vedenov gingen op 9 mei 2010 en dat verzoeker op 10 mei gearresteerd werd waarna hij in de vroege ochtend op 11 mei door de Kadyrovtsi werd teruggebracht. Volgens hem heeft de arrestatie aldus plaatsgehouden op 10 -11 mei en is er geen sprake van een contradictie *“maar een andere beoordeling voor verschillende momenten van de arrestatie”*. Ook meent verzoeker dat de gewelddadige handelingen tijdens voormelde arrestatie de lichte variaties in het verhaal verklaren, doch geenszins als tegenstrijdigheden kunnen worden afgedaan.

Bovendien geeft verzoeker te kennen dat hij tijdens zijn verhoor in zijn land van herkomst *“niet op zijn benen kon staan, of zelfs maar zijn naam te weten”* en stelt dat de twee inconsistenties daaromtrent niet van aard zijn om de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te ondergraven.

Verder stellen verzoekers niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal waar hij stelt dat aan de bewering van verzoekster als zou zij omwille van haar man en zijn broer door Kadyrovtsi zijn mishandeld, geen geloof kan worden gehecht om reden dat de vluchtmotieven van haar man ongeloofwaardig zijn omwille van de tegenstrijdigheden, incoherenties en onaannemelijkheden.

Verzoekers laten gelden dat verzoekster zelf ook problemen had omdat zij herhaaldelijk strijders heeft geholpen onder de vorm van medische zorg en medicatie, en dat haar problemen wel degelijk persoonlijk waren *“en voorafgaand aan haar man”*.

Ook wijzen ze op de traumatische ervaring van verzoekster en de emotionele ontlasting toen bij het verhoor de verkrachting ter sprake kwam. Verzoekers houden voor dat het verhoor voor het Commissariaat-generaal niet is aangepast aan de fragiele psychologische toestand aangekondigd door een psycholoog en psychiater. De psychologische evaluatie bij de deskundige van het Commissariaat-generaal, waarin gesteld wordt dat verzoekster in staat is om haar asielrelaas te verdedigen op een functionele autonome manier, zou geen rekening gehouden hebben met de emotionele ontlasting *“die tijdelijk een verminderde cognitieve weerbaarheid van mevrouw veroorzaakten en dus daarmee haar vermogen om haar asielrelaas te verdedigen”*.

Ze wijzen er nog op dat er een klachtbrief werd gericht aan de commissaris-generaal over de wijze waarop de vragen werden gesteld en voegen bij hun verzoekschrift een psycho-sociaal attest.

Verzoekers verklaren dat een kennis van verzoekster gezorgd heeft voor het verkrijgen der paspoorten en dat ze 300 \$ per paspoort betaald hebben. Volgens hen melden de meeste asielzoekers uit Tsjetsjenië trouwens dat het mogelijk is paspoorten tegen een vergoeding aan te schaffen.

Overigens wijzen ze er op dat hun paspoort geen uitreisvisum vertoonde en dat *“zij zijn niet zelf geweest in de UDM”* (zie het verzoekschrift, p. 8).

Verder verwijzen ze naar een rapport van “OPHRA” dat cijfers bevat omtrent de percentages van erkenning van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers in Frankrijk, afkomstig uit de Russische Federatie en stellen dat de bestreden beslissing bestaat uit een standaardmotivering.

Aangaande het Cedoca-rapport, laten ze gelden dat de bronnen waarop het steunt, wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie voor diegenen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Ze halen de eerste zin van het document aan *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* (zie het verzoekschrift, p. 10) en voegen hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens hen *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder in het verzoekschrift (zie p. 10) stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”* (zie het verzoekschrift p. 10), maar citeren onmiddellijk daarna toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen stellen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder beweren verzoekers dat er een sfeer van angst regeert in Tsjetsjenië waardoor er geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijzen naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009, gepubliceerd door “Prague Watchdog”.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in die zin dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is. Ze beweren dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”* (zie het verzoekschrift, p. 12). Ze vervolgen dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweren dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Verzoekers verwijzen ten slotte nog naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie het verzoekschrift, p. 12).

Ze drukken in hun verzoekschrift ook een foto (Belga) af van een vrouwengelaat naast enkele rozen.

Ze vragen dat van hen de vluchtelingenstatus erkend wordt; in ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te vernietigen.

3.3. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, *Roza KIBIBIYEVA*, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Yusup MANAEV, haar echtgenoot, de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5.1. Wat de verwijzing betreft naar de situatie in Tsjetsjenië zoals weergegeven in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere verwijzing naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Verzoekers zijn er in casu aldus niet in geslaagd de individualisering van hun vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

Aangaande verzoekers citaat (zie verzoekschrift, p. 6) *“de wijze woorden van de Voorzitter”* merkt de Raad op dat deze uiteenzetting geen betrekking heeft op de motieven in de bestreden beslissing en acht dit dan ook geen dienstig verweer.

3.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten aanbrengen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties kunnen verklaren of weerleggen.

Het verweer van verzoekers dat er in het relaas aangaande de arrestatie, geen contradictie bestaat maar wel een andere beoordeling voor verschillende momenten van de arrestatie, wordt door de Raad niet gevolgd. Immers, verzoeker heeft tijdens zijn eerste verhoor voor het Commissariaat-generaal op 19 november 2009 verklaard dat hij tijdens de specifieke feestdagen -rouwdagen voor de herdenking van de dood van Kadyrov- op 8, 9 en 10 mei 2008 in Vedenov heeft verbleven. Hij gaf daarbij aan dat hij op 11 mei 2008 normaal al in de stad Grozny had moeten zijn, maar dat zijn wagen stuk was en hij niet naar zijn werk ging maar naar een garage, waarna hij werd tegengehouden door Kadyrovtsi en in een verlaten huis geslagen werd (zie verhoorverslag van 19 november 2009, p. 10).

Tijdens de volgende verhoren op 5 januari en 21 mei 2010 heeft verzoeker verklaard dat hij op 10 mei 2008 werd tegengehouden (zie verhoorverslagen van 5 januari en 21 mei 2010, p. 5) en dat hij pas vanaf 9 mei in Vedenov verbleef.

Verweerder wijst er aldus terecht op dat bovenstaande tegenstrijdigheden de dag zelf betreft waarop verzoeker werd gearresteerd en niet de periode of de duur dat hij werd vastgehouden, zoals verzoeker poogt te verklaren.

Ook de door verzoeker aangehaalde “lichte variaties” te wijten aan zijn lichamelijke en geestelijke staat, zijn geen afdoende uitleg omdat de tegenstrijdigheden onmiskenbaar blijven bestaan. Zijn uitleg betreft louter post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om de vastgestelde tegenstrijdigheden alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties betreffende de omstandigheden waarin hij werd vrijgelaten, tracht te vergoelijken en te minimaliseren, doch geen concrete elementen bijbrengt die deze afdoende kunnen verklaren of weerleggen.

Ook stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn relaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

De Raad merkt ook op dat de commissaris-generaal terecht besloten heeft dat verzoekers vrees voor vervolging niet in overeenstemming is te brengen met zijn aanvraag voor een internationaal paspoort.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt en waaruit blijkt dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB, weerlegt.

Hij beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van blote beweringen, wat echter geen dienstig verweer is.

Op de stelling van verzoekster dat de problemen die zij gekend heeft, persoonlijk en voorafgaand waren aan die van haar man, antwoordt verweerder terecht dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de incidenten op 26 augustus 2008 en 1 november 2008 verbindt (zie verhoorverslagen van 19 november 2009 en 5 januari 2010, p. 7 respectievelijk p. 6) aan het feit dat verzoeker wordt gezocht omwille van zijn broer. De commissaris-generaal heeft aldus terecht vastgesteld dat verzoekster zich nagenoeg volledig baseert op het asielrelaas van haar echtgenoot.

Verder toont verzoekster in haar verzoekschrift niet aan dat, zoals zij beweert, de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar psychologische toestand. Dat het verhoor bij het Commissariaat-generaal niet is aangepast aan de psychologische toestand van verzoekster is niet meer dan louter een blote bewering. Immers, uit het psychologisch evaluatieonderzoek van adviseur-expert Luc Quintyn blijkt dat verzoeksters cognitieve functies op een zeer behoorlijk niveau functioneren en dat zij, zeker voor feiten die de gronde vormen van haar asielrelaas, een precies antwoord kan geven (zie psy-verslag van 27 januari 2010, p. 2, 3).

Bij het verzoekschrift werden nog twee documenten gevoegd, een *“attestation psycho-sociale à l'attention de Madame Kibieva Rosa”*, z.d., opgesteld door een psychologe verbonden aan “Ulysse” en de *“Remarques sur les contradictions dans le récit”* van 8 juli 2010 -beide documenten niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald-.

In voormelde “attestation” wordt gemeld dat verzoekster bang is voor de toekomst en angst heeft om naar haar land terug te moeten keren. Deze gevoelens werden, volgens dit attest versterkt nadat verzoekster ondervond dat zij ook in Polen niet in veiligheid was; een gedwongen terugkeer naar haar land houdt volgens dit attest onder meer het risico in van een aanslag op de eigen fysieke integriteit.

Het blijkt dat dit attest in grote lijnen dezelfde inhoud heeft als het attest van 20 oktober 2009.

De Raad stelt vast dat dit attest de bevindingen op 27 januari 2010 van voormelde adviseur-expert ongemoeid laat.

De Raad stelt vast dat het stuk “Remarques...” van 8 juli 2010 dat een inhoudelijke kritiek bevat op de beslissing van de commissaris-generaal niet gesteld is in de taal van de procedure en niet vertaald is naar de taal van de procedure; de Raad neemt dit stuk, overeenkomstig artikel 8 PrRvV, niet in overweging.

De Raad benadrukt verder dat elk asieldorfier individueel dient behandeld te worden, rekening houdend met de specifieke elementen van het dossier. De motieven in de bestreden beslissing zijn duidelijk, concreet en betrokken op de individuele situatie van verzoekers; een verwijzing naar asielstatistieken uit Frankrijk kan daaraan geen afbreuk doen evenmin als een verwijzing naar rechtspraak die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekers beperken er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde bronnen, waarmee ze evenwel niet vermogen de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Zo betreft hun stelling dat “de eerste zin” uit het rapport “Subject related briefing - veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” gevolgd moet worden door *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, geen dienstig verweer. De Raad merkt immers op dat voormeld rapport begint met de zin *“Alle waarnemers zijn het erover eens dat de veiligheids- en mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië sterk verbeterd is”* en niet met *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* zoals verzoekers in hun verzoekschrift beweren.

De kritiek in voorliggend verzoekschrift dat verweerder zich enkel steunt op *“achterhaalde rapporten”* (p. 10) wordt aangenomen; er dient trouwens te worden opgemerkt dat verzoekers in hun verzoekschrift enkele regels verder, zelf verwijzen naar het Cedoca-rapport.

Waar verzoekers verwijzen naar de toepassing van de Europese Kwalificatierichtlijn in Frankrijk en *“tal van andere Europese landen”*, herhaalt de Raad dat In België in beginsel elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens.

Bovendien benadrukt de Raad dat de Richtlijn 2004/83/EG minimumnormen vastlegt en uitdrukkelijk in artikel 3 bepaalt dat de lidstaten ter bepaling van wie als vluchteling of als voor subsidiaire bescherming

in aanmerking komend persoon wordt erkend en ter bepaling van de inhoud van de internationale bescherming, gunstiger normen kunnen vaststellen of handhaven indien die met de richtlijn verenigbaar zijn.

Eventuele verschillen tussen bepaalde lidstaten inzake de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, komen dus niet automatisch neer op een verschillende toepassing van de richtlijn, maar kunnen ook het gevolg zijn van (toegelaten) gunstiger bepalingen dan de in de richtlijn vastgelegde minimumnormen.

Hoe dan ook tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming zou zijn met de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt verder dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De Raad merkt ten slotte nog op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers en schaaft zich achter de bestreden beslissingen; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De status van vluchteling zoals voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden.

Bij een ongeloofwaardig relaas is de verwijzing van verzoekers naar de afwezigheid van een intern vestigingsalternatief, niet dienend.

3.6. Verzoekers vragen dat aan hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hen een schending van de artikelen 2, 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden uitmaken. Ook voeren ze een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dat de mensenrechtenorganisatie "Memorial" haar activiteiten in Tsjetsjenië stopt -de foto van het gelaat van een vrouw naast enkele rozen volgt onmiddellijk op deze melding-, is naar mening van verzoekers een duidelijk teken dat er een risico bestaat op onmenselijke behandeling; ze verwijzen in dit verband naar een website Verder voeren ze aan dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

Verzoekers maken vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 2 en artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er ook op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op de grief van verzoekers dat de bestreden beslissing de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, antwoordt de Raad dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat aan verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas en in Tsjetsjenië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van de voormelde wet. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoekers ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE